

Vereniging Vrienden van de Houtvaart

De Houtvaart toen en nu

- 4 interviews naar aanleiding van het 75 jarig bestaan -

Zwembad De Houtvaart

75 jaar **1927**
2002

ZATERDAG 22 JUNI 2002

10.00 opening door de wethouder van sportzaken,
onder het genot van een 'Boerenontbijt'

welkomswoord door de voorzitter van de Vrienden
van de Houtvaart aan de nieuwe raadsleden

historische rondleiding in en over de Houtvaart

11.00 wedstrijd "thee op bed": Vrienden van de Houtvaart,
politici en andere belangstellenden strijden om de
Houtvaart-trofee

12.00 start van een speetterend kinderfeest

- groot springkussen voor de grote kinderen
- klein springkussen voor de kleintjes
- poffertjeskraam
- eurocent duiken voor de tieners
- suikerspinmachine
- in het zwembad loopmat en drijvend speelparadijs
- glieters en emmertjes in peuterbad voor de kleintjes

toegang gratis

Uitgave: Vrienden van De Houtvaart:

Bijlage bij : *Rondom De Houtvaart*
jaarslag 2002 – 2003

4 interviews naar aanleiding van het 75 jarig bestaan

Er is inmiddels veel vastgelegd over de betekenis van het openluchtbad “De Houtvaart” als uniek monumentaal gebouw.¹

Veel minder is bekend hoe de mensen de Houtvaart beleefden en beleven. Vier interviews met generaties van begin tot heden werpen meer licht op dit aspect van De Houtvaart.²

¹ Zie onder andere: publicaties van Wim de Wagt (architectuurhistoricus), De stem van het water: onderzoek van de Hollandsche Stadsherstel B.V. in opdracht van de gemeente Haarlem en “Zaltnorm of Vlinderslag - pleidooi voor een levend monument - ”; uitgave van de Vereniging Vrienden van De Houtvaart (december 2001).

² Last minute kon bij de opstelling van dit verslag ook nog worden geput uit verhalen van de heren B.P.J van Berk (geboren 1908) en B.P van Berk (geboren 1946). De heer B.P.J (Bernard) van Berk is vanaf de beginperiode tot in de jaren zestig in De Houtvaart werkzaam geweest.

De Houtvaart vóór de oorlog - interview met de heer L.A. Winnubst (geb. 1928) -

Wanneer heeft u in De Houtvaart gezwommen

Vanaf m'n vijfde jaar heb ik al in de Houtvaart gezwommen (dat was dus zo'n beetje vanaf 1933). Ik was de jongste van een groot gezin, en daar gingen we zo'n beetje met z'n allen naar toe. We kwamen in de het rijtje huizen te wonen, die het eerst rond het Ruyterplein verschenen. De Houtvaart stond er toen al.

De familie Winnubst, staande bij hun toekomstige woonhuis op het Ruyter"plein". De Houtvaart was toen net gebouwd. Linksachter is de bollenschuur van "Dames" zichtbaar. Dit gebouw staat er – evenals De Houtvaart - nog steeds.

Rondom De Houtvaart

De omgeving van de Houtvaart zag er toen volstrekt anders uit als nu. ! Er stonden alleen wat bollenschuren en huize "Dames", de tegenwoordige broekenboerderij. Verderop aan het eind van wat nu de Koppeslootstraat is, stond de kousenfabriek van Hin en een wasmachinefabriek van Velo. De Houtvaart liep toen nog niet langs de Tasmankade, maar ging achter het zwembad langs, om vervolgens bij de spoorlijn weer af te buigen in noordelijke richting, naar de Brouwersvaart. Op houten schuiten werden daarover 's ochtends de groenten vanuit het tuinbouwgebied vervoerd naar de groentenmarkt aan het Spaarne. Daarbij werden talloze bruggetjes gepasseerd, zoals je die nu nog in Giethoorn ziet. Één ervan staat nog op het terrein van Dames. We lieten ons vaak aan die bruggetjes hangen om een stukje mee te varen, als de schuiten weer leeg terugkeerden.

Aan die westkant van het spoor was het overigens een weinig hygiënische bedoening. In of bij de sloot aan de west kant werd van alles gedumpt. Groente, tuinafval, oude autobanden en er lag altijd wel een dooie hond of kat tussen. En daar kwam iedereen dus langs op weg naar het zwembad. Dat is tot in de oorlog zo gegaan.

Op houten schuiten werden de groenten van het westelijk tuinbouwgebied naar de markt aan het Spaarne vervoerd. Daarbij werden vele bruggetjes gepasseerd. 'We lieten ons vaak aan die bruggetjes hangen om een stukje mee te varen'.

Dit huis stond ter hoogte van de kruising Ruyterweg/Randweg. Op last van de Duitsers is het in de 2^e Wereldoorlog afgebroken voor de aanleg van loopgraven

De Houtvaart als zwembad

De Houtvaart had toen twee ingangen waarvan het heren en dames gedeelte strikt van elkaar gescheiden waren. Tussen de heren ingang rechts en de damesingang links bevond zich het zgn. schaphenhok, waar de jongsten onder ons zich bij al te grote drukte moesten verkleden. Er waren daar allemaal haken om je kleren op te hangen. Ook dat schaphenhok was in tweeën verdeeld door een schot in het midden. In het midden van het bad was een grote houten sluis. Daarover heen was op manshoogte een staalkabel gespannen, waaraan een zeil hing. Het bad was toen nog geheel met badhokjes omheind.

Er waren twee duikplanken voor elk gedeelte. Een hoge en een lage plank. Daarnaast waren er houten speelvloten. Horeca bestond toen nog niet en ook de fietsenrekken ontbraken. Men had geen geld voor snoep, en fietsen waren er ook nauwelijks. De Houtvaart was daarmee een echt buurtbad; evenals de andere baden in Haarlem die sterk buurtgebonden waren. De buurt was gewoon erg op de Houtvaart aangewezen in de zomer want de stranden van Zandvoort en Bloemendaal lagen te ver af om lopend afgelegd te kunnen worden. Wat nog het meest op de oude lijkt, zijn de badhokjes. Ook toen al keek je aan de onderkant van de deurtjes of er een hokje vrij was. Dat zie je mensen nu nog steeds doen !.

Waar nu de ligweide is, bevond zich een speel-terreinen van die “Rooien” zoals wij ze noemden; beheerd door de N.S.D.A.P. Die letters waren groot op muur van het zwembad gekalkt. Er stond een wip, een draaimolen en zandbakken voor grote en kleine kinderen. Daar kwamen wij dus nooit, want wij waren katholiek. Voor het bad lag een prachtig plantsoen met rozen. Dat is later speelweide geworden.

Naast de Houtvaart stond nog een tijd lang het houten bad. De Houtvaart liep toen nog achter het zwembad langs om vervolgens bij de spoorlijn weer af te buigen in noordelijke richting

Het “elitebad”

Naast de Houtvaart stond nog een tijd lang het houten bad. Alle hokjes daarvan waren helemaal van hout. Men noemde dat het “elitebad”. De realiteit was echter anders. Aan de oostkant was een soort strandje. Het zand daarvan werd echter nooit ververst. Eigenlijk was het daar heel vies bad met glad hout, watervlooiën en bloedzuigers. De Houtvaart was van beton en dat leende zich voor het rennen – wat natuurlijk niet mocht en nog steeds niet mag - veel beter. Dat houten bad is in de oorlog verdwenen . Een gedeelte ging op in de Duitse loopgraven die langs de Lorenzkade werden gegraven. Een ander gedeelte verdween in de hongerwinter bij de mensen in de kachel. Op de plaats van het houtenbad is later de J.P. Theijssen-school gebouwd, met de zelfde symmetrische vorm als de Houtvaart !

Meer dan alleen een zwembad

Eigenlijk was de houtvaart een veredeld badhuis. In de Leidsche buurt hadden de huizen nog geen toilet, hoogstens een lavet. Van de drie douches, de groene zeep in emaille kommen en de ruige borstels werd dus dankbaar gebruik gemaakt. Het schrobber der voeten was verplicht voordat je het bad in ging. Het water om je voeten mee te wassen was wel afschuwelijk koud. Het bad was voor de meesten echter een veel beter alternatief dan het badhuis aan het Leidsche plein. Daarvoor moest namelijk betaald worden!

Het zwemmen werd overigens in de periode voor de oorlog niet echt gestimuleerd. Dat kwam doordat de strenge zedelijke opvattingen van die tijd. Het was te bloot en vergeet niet dat wat men vaak aan “zwemkleding” aan had, het lichaam heel wat minder flateus bedekte dan tegenwoordig.

Door de weeks was het bad van ’s ochtends vroeg zeven tot ’s avonds een uur of zes open. Zondags was het bad gewoon dicht. Dat hield verband met de strenge godsdienstopvattingen. Katholiek, protestant, dat was allemaal strikt gescheiden. Katholieken gingen naar de katholieke middenstand en ook protestanten kochten ook alleen maar bij hun eigen geloofsgenoten. De scheiding tussen de bevolkingsgroepen en seksen in het bad was daarmee niet uniek, maar een volstrekt logische weerspiegeling van een in seksen, rangen en standen opgedeelde maatschappij.

In de oorlog was het bad de meeste tijd gesloten. Er was geen stroom en er waren geen mensen beschikbaar. De meeste mannen moesten naar Duitsland of waren ondergedoken. In de zomer zwommen we toen gewoon in de Houtvaart. Na de oorlog is alles veranderd. Het werd allemaal veel gemengder en ook het gescheiden zwemmen verdween

“Er werden examens en wedstrijden in popduiken georganiseerd. Dat ging uit van de Haarlemse reddingsbrigade”. Uit interview met de heer BPJ (Ben) van Berk. Links Freek Lodder, midden Ben van Berk, recht s (nog) onbekend

En wat kostte het ?

Toen kostte een seizoenkaart 3 gulden 50. Daar kon je dan één keer per dag voor naar binnen. Wilde je er meer keren in, dan moest je bijbetalen. Dat koste

dan weer 10 cent aan entree. Indertijd struinden we de duinen af naar hagedissen die we dan voor 3 tot 5 cent verkochten. En daar kochten wij dan mede onze seizoenkaart van.

Gebeurtenissen

Een ware gebeurtenis was het zgn. – door de gemeente ingestelde “kosteloze zwemmen”. Ook toen werd het bad dus al gesubsidieerd !. Om vier uur liepen de scholen leeg en spoeden drommen jongens en meisjes uit de Leidsche buurt zich naar De Houtvaart, waar men zich en masse opstelde en daartoe moesten vaak meer dan een kwartier lange wachttijden voordat de spoorbomen weer open gingen. Uit ongeduld gingen ze dan vaak op het metalen hekwerk staan dat aan de spoorbomen was opgehangen. Dat maakte een ontzettende herrie !. Om vijf uur kwamen dan de arbeiders.

*Groot volkszwemfestijn (juli 1938.
Foto van bureau “Sport” (Halfweg)*

Die scholieren stelden zich dan vol ongeduld op aan de trap aan de westzijde (die nu op de ligweide uitkomt). Vol ongeduld, want je had maar twintig minuten en daarvan ging een gedeelte van de tijd alweer verloren doordat de vorige lichter uit het bad moest worden gesommeerd en hokjes moesten worden schoongespoten. Het kosteloze zwemmen ging namelijk bij tourbeurt. Na twintig minuten moest je er weer uit !!

Zwemlessen werden er ook gegeven in de Houtvaart. Dat was gratis. Je begon met droogzwemmen op een soort bok. Dan werd je in een canvasband opgehangen aan een hengel, waarmee je dus boven water werd gehouden. Een tot slot werd je alleen nog drijvend gehouden door een ronde bus die met bandjes voor je buik bevestigd was. In de zgn. “Pierenbak” mocht je proefzwemmen. Later kwamen hiervoor kurken maatjes in de plaats en werd alles anders.

Eén keer per jaar was er een zwemfeest ! Dan ging de sluis open !. Er waren dan allerlei festiviteiten. Schoonspringen, waterpolo, verkleed zwemmen en grote ronde tonnen met peddels.

“Aan de hengel” Op deze foto is veel van de karakteristieke bouwstijl van de Houtvaart te herkennen. Linksachter is het houten middenschot zichtbaar. De symmetrie in bouwstijl uit zich onder andere in de balustrade rond de baden. Dit wordt verder geaccentueerd door de panelen van de deuren.

De sfeer

Wat me vooral bijgebleven is, is de goede sfeer. Het was er altijd gezellig en ik kan me er niet één incident herinneren in al die jaren dat ik daar gezwommen heb. Omdat het een openluchtbad was, was er ook minder herrie dan in andere baden.

Het was ook een bad van alle geledingen ; jong en oud, waarbij de jeugd het leeuwendeel van de bezoekers vertegenwoordigde gebleven. Het toezicht was er wel strenger, maar aan de sfeer deed dit zeker geen afbreuk. Aan de herenkant zaten de badmeesters en aan de dameskant de badjuffrouwen. Soms haalde je wel eens een geintje uit. Dan zwom ik wel eens onder de sluis door om even korte een zwaai aan de dameskant te geven. Werd je betrap; dan ging je er onverbiddelijk uit

Er gebeurden ook toen al zaken die officieel niet mochten. Zo klommen wij regelmatig over de muur van het bad om er onze voetbal terug te halen. En op spullen moest je toen ook al letten. Toen werd er nog gestolen uit armoe !

De meest onaangename herinnering is vooral de temperatuur. Dat was zo'n beetje de temperatuur van de omgeving; dus 15 à 16 graden. Er werd nauwelijks bij verwarmd. Het was vooral vervelend als het water net ververs was. Dan duurde het wel een paar dagen voor het weer een beetje op temperatuur was. Er werd namelijk gebruik gemaakt van water uit de bodem, dat werd opgeslagen in grote containers boven in de kubus (die toen overigens niet rood maar zwart van kleur was, zonder al die struiken erboven). Daarin werd het water gezuiverd en werd er chloor aan toegevoegd. Bij het verversen werd het water direct geloosd op de Houtvaart langs de Lorenzkafe.

Met dank ook aan mevr. Winnubst (geb. 1933) voor de aanvullende suggesties.

De Houtvaart in de vijftiger jaren - interview met Henny Louwrenburg-Vergunst (geb. 1929) -

Wanneer heeft u in de Houtvaart gezwommen

Ik heb met name in de periode aan het begin van de 2^e wereldoorlog in de Houtvaart gezwommen. In de eerste oorlogsjaren was het bad nog open. Ik woonde in de Anjelierstraat en zat op de Rijksleerschool in die buurt. Na vieren gingen we altijd met een aantal vriendinnetjes naar de Houtvaart.

Nadien was de Houtvaart voor mij een tijdje uit zicht. Ik werd lid van de watervrienden en volgde de opleiding tot zweminstructeur. Als vrijwilliger heb ik toen eerst lesgeven bij de "Watervrienden", die bestaan nu nog steeds. Dat was in het Sportfondsenbad en het Stoopsbad. In 1952 kwam ik wederom in De Houtvaart, maar dan als toezichthouder en zweminstructrice. Ik heb daar toen tot 1962 gewerkt en ben daar – voor één jaar - nog in 1975 teruggeweest.

Rondom De Houtvaart

Toen ik er zelf zwom, dus in de oorlog en vlak daarna, was het Ruyterplein al geheel bebouwd. Het zag er toen al uit zoals nu. Ik herinner ik mij vooral het prachtig natuurgebied achter De Houtvaart!. Er stond daar een prachtige mooie eik van hoge leeftijd aan de westkant bij de sloot die later helaas moest wijken voor de huizen die nu achter De Houtvaart in de Jan van Galenstraat en Koppestokstraat staan. Er was een boerderij en er waren bollenvelden.

Warming up van het personeel (1957)

Naast het bad was ook nog een houten bad. Dat was toch wel een rare zaak! Het was er duurder én toch ook een stuk vuiler als in de betonnen Houtvaarbad. Er was ook een strandje bij. En daar was het altijd weer reuze gezellig. In de jaren 50 waren er op de plaats van de huidige ligweide de schooltuintjes van de Theo Theijssen school.

De Houtvaart als zwembad

Toen ik er ging zwemmen heette De Houtvaart nog het "dubbeltjes bad". Zo genoemd naar de 10 cent die je bij de entree moest betalen! Het was vooral de jeugd die er kwam. Van de tijd dat ik daar als kind zwom, kan ik overigens niet zeggen dat De Houtvaart een trefpunt voor de buurten was! Dat trefpunt waren de scholen, en als de school uit was ging je met z'n allen naar het zwembad toe. In De Houtvaart was het water wel koud. Aan die temperatuur werd eigenlijk niks gedaan. Maar je wist niet beter.

Ik kan mij geen herinnering voor de geest halen als iets van de scheiding der geesten en seksen. In 1952 was er gewoon één ingang. Wel was er nog een houten sluis in het midden. Het gordijn was verdwenen en ook nadien was die sluis vrij snel afgebroken.

Het vaste goepje meidemuiksters (1957).

Zwemlessen in De Houtvaart

Later gaf ik er dus les. De Houtvaart was toen langer open als nu. Van zeven uur 's ochtends tot negen uur 's avonds. En niet tot september maar tot oktober. Dat had overigens wel tot gevolg dat we aan het eind van het seizoen – bij matig weer - nog wel 'ns duimen zaten te draaien. Die zwemlessen waren indertijd gratis en bij de prijs van het kaartje inbegrepen! Die zwemlessen begonnen al om zeven uur 's ochtends en duurden tot half negen. Daarna begon het vrij zwemmen van de scholen. Bij die lessen 's ochtends waren het dan wel de kleintjes van 6 of 7 jaar oud die wel het water in moesten van hun ouders. Dat water was dan 13 of 14 graden! Daar begrootte me wél voor ze! En paar jaar later werd het bad wel verwarmd. Maar

ook toen was het wel afzien; zeker als het niet mooi weer was. In het begin gaven we nog zwemles volgens de zgn. “Bongerdman”-methode. Daarbij gebruikten we een grote onhandige blikken bus. Die werd met riempjes om het lijf gebonden. Later werden dat kurken drijvers. In het begin hebben nog even gebruik gemaakt van de “haak”. Dat was een ellendig ding en die hebben we toe snel afgeschafte ! Soms lieten we kinderen ook nog op het bankje “droog”oefenen. Met name voor de beenslag gaf dat een goede basis voor het zwemmen.

Zwemlessen in De Houtvaart. Ook toen werd men geruime tijd aan het lijntje gehouden voordat men weer op het droge was

Van half negen tot tien was het bad gesloten voor schoonmaak en andere werkzaamheden. Na het leszwemmen kwamen vanaf tien uur de scholen. We hadden daarvoor een vast schema, namelijk op “ma wo vrij” en op “di do za” zoals dat bij ons heette

De manier van lesgeven is eigenlijk nog steeds dezelfde gebleven. Alleen de diploma’s zijn veranderd. Nu heb je diploma A, B en C en toen had je er in De Houtvaart twee, namelijk A en B.

Toezicht en veiligheid stonden in De Houtvaart altijd voorop. Toezichthouders en instructeurs van de Houtvaart stonden tezamen met het Kleverbad, dat ook onder gemeentelijk beheer viel, bekend om hun kwaliteit en gedegenheid. ! We werden geclassificeerd als “streng maar rechtvaardig”. Het was continu waarschuwen bij de duikplanken. En af en toe moesten er ook een duikplank worden afgesloten. Dat werd door de aanwezigen altijd in hoge mate betreurd !

Het Kleverparkbad was goeddeels van hout. Er lag zand op de bodem en het water was er donker. De Houtvaart bood in door z’n constructie van beton meer veiligheid.

Nare ervaringen zijn er ook. In het Kleverparkbad is toen een jongen verdronken. Ik had zelf een neefje uit België op bezoek. Die nam ik mee naar De Houtvaart en ik zag hem op gegeven moment, met kleding en al, rechtop in het bad geheel onder

water staan. ! We hebben hem ternauwernood kunnen redden !

“Dat water was dan 13 of 14°”

In 1975 ben ik er nog voor een jaar teruggekeerd. De jeugd was toen veranderd. Drukker en baldadiger en je moest continu voor politie-agent spelen. Je moest altijd maar uitleggen. En soms raakte er wel eens iemand gewond. In de vijftiger jaren was het toezicht weliswaar “streng” maar dat viel gewoon niet op omdat iedereen zich meer aan de regels hield.

Grote verkleedpartij op de laatste dag van het zwemseizoen in 1957: “Meneer Warmerdam speelde dan op zijn accordeon en dat was altijd een heel gezellige bedoening”.

Gebeurtenissen

Je had ook in die tijd de “vaste” bezoekers. Zo was er ene mevrouw Van der Kaai, woonachtig aan het Ruyterplein, die bijna elke ochtend in badjas en op muiltjes verscheen. Hele families, zoals de familie Willemse, Kroon en Villes kwamen daar regelmatig zwemmen! Wat mij vooral bij blijft is dat er altijd een fijne en gemoedelijke sfeer was ! Ik kan mijn geen vervelend incident herinneren. !

Er werd toen ook al kattenkwaad uitgehaald, maar dat was niet echt gemeen. Ik kon nogal eens m'n zware werkjack uit de vlaggenmast vissen! Die was toen nog bevestigd aan het voormalige water-reservoir.

Er werd toen ook al buiten zwemuren in het bad gezwommen. Meestal waren dat 15 tot 18-jarige knulletjes die we wel kenden, die eigenlijk wel leuke jongens waren.

Van collega's hoorde ik dat Johnny Weissmuller er had getraind. Die kwam dus uit Amsterdam naar hier omdat de Houtvaart een 50 meter bad was.

De sfeer

Al die tijd dat ik er geweest ben kan niet anders omschreven worden dan: “erg gemoedelijk en gezellig”. Onder elkaar hadden we altijd erg veel lol. Toen ik er zelf nog zwom was het gedrang in de rij aan de zijkant minder aangenaam.

In de vijftiger jaren was er overigens voor het personeel nog steeds een gescheiden dames- en herenhok! Onaangename herinneringen uit die periode heb ik vooral aan de kleding die we toen als zweminstructrices moesten dragen. Dat waren niet lange broeken of de korte witte sportbroekjes die je nu ziet. Het waren lange, zware witte jas-schorten, die met warm weer uiterst onaangenaam aanvoelden. We hebben toen als personeel een ware strijd gevoerd om die kledij eruit te krijgen en met succes! Na verloop van tijd werden jassen vervangen door korte broeken of trainingspak.

“Heerlijk dat water” (1957)

“Heerlijk dat water” (2002)

*De Houtvaart in de jaren zeventig -
interview met Jolanda Smeenk (geb. 1974)*

Wanneer heeft u in De Houtvaart gezwommen.

Al vanaf mijn 6^e jaar, toen ik nog op de lagere school zat. De Theo Theijssenschool, waar ik toen leerling was, zat er vlak naast, dus dat maakte de overstap naar het zwembad bijzonder gemakkelijk. Die school was een houten noodschool die vlak na de oorlog gebouwd was. Ik woonde in de Leidsche buurt en in de namiddag gingen we altijd naar De Houtvaart om te zwemmen.

Het schoonmaken van het bad (1957). Links is het gebouw van de Theo Theijssenschool zichtbaar. Later kwam op deze plaats de seniorenflat. Op de speelplaats van de Theo Theijssenschool stond een put. Daar werd vroeger het water uit opgepompt voor De Houtvaart

Rondom De Houtvaart

Direct achter de Houtvaart, dus ongeveer in 1970, was er aan de noordkant nog bollenland en stonden er bollenschuren. Op het terrein stond verder nog een matrassenfabriek. Wat ik mij verder nog herinner was dat er een grote villa stond met een prachtige grote boom. Die villa lag aan een slootje langs de Koppestok straat. Daar kon je via een klein bruggetje overheen komen. Verderop aan de Abel Tasmankade stonden huizen die nog voor de oorlog gebouwd waren én een LOM school bij het Houtmanpad.

De Houtvaart als zwembad

Er was één ingang. Wat ik mij ook herinner was het schapenhok, waar we als jonge meiden met z'n allen in moesten om te verkleeden voor het school-zwemmen. Ook aan de noordzijde van het bad was een duikplank. Wat ontbrak was de snoepkraam. Maar voor de rest is De Houtvaart sindsdien nauwelijks veranderd. Ik heb later ook de nodige tijd op het veld naast het bad doorgebracht.

Zaterdagmiddag (1957)

Meer dan alleen een zwembad

De Houtvaart gaf je een gevoel van vrijheid. Je was in een beschermde omgeving en je kon er toch doen wat je wilde. Ook nu nog is het een plek waar je je kinderen gemakkelijk alleen laat. (Dit laatste wordt door Nadia en Marcha stevig beaamd !!). Tussen de middag aten we er vaak een broodje, en later toen ik wat ouder was zwom ik er ook 's avonds. Het was een echt ontmoetingspunt, je ging ernaar toe en je wist dat iedereen er was. Het was altijd een bijzonder gemoedelijke sfeer. En ook de badmeesters waren niet moeilijk, ook al waren we wel eens aan het keten. We gingen er vaak met een hele groep heen, en dat was niet altijd tot onverdeeld genoegen van het toezichhoudend personeel.

Zaterdagmiddag (2002)

Door die Houtvaart heb ik een heel plezierige jeugd gehad; er was altijd wel wat te doen; je hoefde je nooit te vervelen. Weer of geen weer; ik zwom er altijd. De temperatuur heb ik in mijn jeugd daar nooit als onaangenaam ervaren. Het zwemmen werd door mijn ouders wel gestimuleerd. Het was gezellig en het was gezond. En dat werd vooral meegegeven door mijn moeder, die nog in het bad

heeft gezwommen toen alles nog gescheiden was. Die had toen nog de zogenaamde “di do za” en de “ma wo vrij” dagen, waarop je met je abonnement kon vrijzwemmen.

Rondom De Houtvaart (1927)

Gebeurtenissen:

De zwemvierdaagse, daar heb ik dat een stuk of vier keer aan meegedaan. En aan het eind van het seizoen, dan mochten we elkaar met kleren en al in het water gooien. Eigenlijk was er altijd wel wat te beleven; je hoefde je nooit te vervelen. Grote manifestaties, zoals van de laatste jaren, kan ik mij niet herinneren. Toen ik een jaar of 17 was, was er wel een keer een groot feest.

Een minder leuke herinnering heb ik er ook; ik ben er namelijk mijn voortanden kwijtgeraakt toen ik op het bordes aan de voorkant klom, en vervolgens door m'n armen heen klapte. En ik heb ook de nodige schaafwonden opgelopen op een ijzeren trap waar nu het glijbaantje staat

Nu zwem ik er eigenlijk nauwelijks meer. Tenzij mijn dochters me er in slepen. Ik lig nu voor de jongste nog wel als toezicht op het veldje.

Rondom De Houtvaart (2001)

In de marge is een aantal zaken aan het monument veranderd. Kubistische bouwstijl en symmetrie zijn in essentie behouden gebleven !

De Houtvaart nu – interview met Marcha en Nadia Smeenk (geb. 1991, resp. 1995)

Rondom de Houtvaart

In 1996 zijn we hier in de Jan van Galenstraat, vlak achter het zwembad komen wonen. Daarvoor woonden we in de Leidsche buurt. Verderop stond de Minister de Leeuwschool, die afgebrand is.

Méér dan alleen een zwembad.

Het bad is "cool". Je kunt er lekker buiten zwemmen en er is een hoge en een lage duikplank. Die hoge plank moet zeker terug komen! Er is altijd wat te beleven. Nee, grote bubbel- en glijbanen hoeven we niet. We komen er én om lekker te zwemmen (Marcha) én voor de ligweide (Nadia). We zijn er meestal met een groep uit de buurt. Reuze gezellig !

En veel bijzondere gebeurtenissen

protestoptocht naar De Houtvaart (september 2001)

Vooraf het feest waarbij de stop uit het bad werd gehaald (september 2001). We zijn toen in optocht vanuit het Ramplaankwartier naar De Houtvaart getrokken. Er waren tenten op het Ruyterplein, waar je geschminkt werd. Er waren spelletjes en er was nog meer van alles te doen. Later zijn we ook nog naar de Monumentendag in De Houtvaart geweest. En we hebben ook handtekeningen opgehaald voor een brief naar de krant. We vinden het wel heel jammer dat het bad dit jaar niet open is !

Monumentendag (september 2001)

De Houtvaart : méér dan alleen een zwembad !

COLOFON

Samenstelling, teksten en interviews:
Hans Bakker

Vormgeving:
Wetzel & Punkjunk

Foto's :
Berna de Haas,
Fam. Van Berk,
Fam. Winnubst,
Henny Louwrenburg-Vergunst,
Jolanda Smeenk,

Niets uit deze uitgave mag worden gepubliceerd
zonder schriftelijke toestemming van de Vereniging
Vrienden van de Houtvaart.

Lid worden van de Vereniging Vrienden van De
Houtvaart ?

Maak dan een bedrag van minimaal € 2,50 over op
gironummer 20.32.993 t.n.v. Vereniging Vrienden
van de Houtvaart te Haarlem onder vermelding van
"lidmaatschap"

UITGAVE:

Vereniging "Vrienden van de Houtvaart"
JUNI 2003